

Eames-clubfauteuil met hocker 1956

Charles en Ray Eames

Palissanderfineer, leer, aluminium.
Het doel van de Eames-fauteuil is comfort bieden.

Ander belangrijke werken

Gegoten multiplexstoel
Charles en Ray Eames
1946

La Chaise
Charles en Ray Eames
1948

Draadgazon stoel
Charles en Ray Eames
1951-1953

“Uiteindelijk hangt alles samen – mensen, ideeën, voorwerpen.
De kwaliteit van de verbindingen is daarbij allesbepalend.”

CHARLES EAMES

De drie schalen van de Eames-clubfauteuil en de enkele van de hocker waren oorspronkelijk vijfdeels, maar werden tegenwoordig gemaakt van zeven lagen palissanderfineer. Charles en Ray Eames, die tot de belangrijkste ontwerpers van de naoorlogse periode worden gerekend, wilden een stoel creëren waarbij zitcomfort voorop stond. Hun clubfauteuil kan worden gezien als het eindresultaat van jarenlang zoeken naar een manier om schalen van gegoten fineer tot een comfortabele constructie samen te voegen. De ruimte tussen de schalen biedt de gebruiker een hoge mate van zitvrijheid, terwijl de verbinding tussen de twee rugschalen de mogelijkheid biedt (schommelend) achterover te leunen.

Het ontwerpersduo had de clubfauteuil ontworpen als geschenk voor een vriend, de filmregisseur Billy Wilder. Al in 1940 waren zij begonnen te experimenteren met het verhitten van multiplex om het in de door hen gewenste vorm te buigen. Na een jarenlange ontwikkeling werd het ontwerp in 1956 in productie genomen. Charles zei dat ze ernaar hadden gestreefd een stoel te creëren die er “als een honkbalhandschoen zo uitnodigend” uitzag. Met zijn ruime afmetingen en vaste, goedgevulde kussens is de Eames-fauteuil een stoel die zich naar iedere gebruiker vormt.

KitchenAid-staande mixer

jaren 1930
Egmont Arens

Model K5SS: aluminium, roestvrij
staal. De eerste Model K was alleen in
wit verkrijgbaar.

“Bij het ontwerpen van een product waarvan je hoopt dat het een succes wordt bij het publiek, zorg je ervoor dat alles een soepel werkend en gestroomlijnd geheel vormt.”

EGMONT ARENS

Begin jaren 30 gaf de Hobart Manufacturing Company – zoals KitchenAid indertijd heette – de industrieel ontwerper Egmont Arens de opdracht een reeks van betaalbare keukenmixers voor algemeen gebruik te ontwerpen. Toen enkele jaren later de KitchenAid Model K-staande mixer werd geïntroduceerd, was deze multifunctionele keukenhulp een onmiddellijk succes, zowel onder professionele gebruikers als koks en bakkers, als onder gewone huisvrouwen. De machine zag er niet alleen gestroomlijnd, modern en praktisch uit, hij werkte ook soepel en efficiënt en maakte relatief weinig geluid.

De originele multifunctionele Model K-staande mixer met zijn hulpstukken voor het kneden van deeg, voor het maken van pasta en voor tal van andere dingen was een statussymbool in elke keuken. Het krachtige vermogen was uniek voor die tijd, evenals dat de mixer (onder) om zijn eigen as draait, met als voordeel dat de ingrediënten veel beter door elkaar gemengd, gekneet, geslagen of geklopt worden. Ook aan de vorm is de uiterste aandacht besteed. Zo volgt de binnenzijde precies de kromming van de kom. De Model K was zo populair dat hij in de eerste jaren na zijn introductie elk jaar met Kerstmis uitverkocht was. Vanaf 1955 was hij ook in andere kleuren dan wit verkrijgbaar.

Andere belangrijke werken

Sunbeam Mixmaster
Ivar Jepsen
1930

Kennwood Chef
Kenneth Wood
1950

Keukenmachine
Gerd Alfred Müller
voor Max Braun 1957

Arco-booglamp 1962

Achille en Pier Giacomo Castiglioni

In hun zoektocht naar stijlvolle en functionele oplossingen voor gebruiksvoorwerpen werkten de broers Achille en Pier Giacomo Castiglioni, die beide als architect zijn opgeleid, vaak samen en hebben zich daarbij bewezen als twee van de meest productieve en invloedrijke ontwerpers van de tweede helft van de 20e eeuw. Begin jaren 60 bogen ze zich over het probleem hoe een eettafel goed te belichten is zonder daarvoor gaten te hoeven boren in muur of plafond. Geïnspireerd door straatlantaarns ontwierpen ze de theatrale Arco-booglamp met een arm van indrukwekkende lengte, bestaand uit vier delen die als een telescoop in en uit elkaar geschoven kunnen worden.

De voet van de Arco-booglamp is gemaakt van carraramarmer, afkomstig uit dezelfde groeve als het marmer waaruit Michelangelo zijn *David* (1501-1504) creëerde. Het in de zware voet verankerde frame eindigt in de kap, die bestaat uit een vast deel met perforaties aan de bovenzijde om de warmte te laten ontsnappen, en een verstelbaar deel van glanzend aluminium om het licht te kunnen richten. De bedrading loopt binnen langs door de roestvrijstalen boogvormige arm.

Staal, aluminium,
carraramarmer,
gloeilamp.

Andere belangrijke werken

Parentesi-lamp
Achille Castiglioni en Pio Manzù
voor Flos 1970

Gilida-staande lamp
Pete Sans
1986

“Begin bij nul.
Gebruik je gezonde
verstand. Weet wat
je doel is en welke je
middelen zijn.”

ACHILLE CASTIGLIONI

Leica-camera 1925

Oskar Barnack

Aluminium, koper, glas, kunstleer.
De Leica I met verwisselbare
lenzen.

Als optisch ingenieur ontwikkelde Oskar Barnack microscopen voor het Duitse bedrijf Ernst Leitz Optische Werke. In 1913 begon Barnack in zijn eigen tijd te werken aan een kleinbeeld-camera. Hiertoe verving Barnack de grootformaatrolfilm, vaak nog gebruikt in combinatie met zware glasplaten, door in de film-industrie gebruikte kleinbeeldnegatieven, waarmee opmerkelijk scherpe foto's konden worden gemaakt. In 1925 werd de eerste Leitz-camera, kortweg Leica, op de markt gebracht, waarmee kwaliteitsfotografie ook voor amateurs veel toegankelijker werd. Al in 1933 waren er wereldwijd zo'n 90.000 Leica's in gebruik.

Met zijn ontwikkeling van een lichtgewicht kleinbeeldcamera heeft Barnack een revolutie ontketend in de mogelijkheden van de fotografie. Met de handzame, compacte Leica kregen fotografen een grotere bewegingsvrijheid en daarmee meer aandacht voor hun onderwerp, wat over het algemeen resulteerde in een betere kwaliteit fotografie, van familiekiekjes tot kunstfoto's tot journalistieke beelden. Binnen de fotojournalistiek groeide de Leica wereldwijd al snel uit tot de populairste camera. Een van de bekendste gebruikers was de legendarische fotograaf en medeoprichter van Magnum Photos, Henri Cartier-Bresson (rechtsonder). De compactheid van de Leica Rangefinder met 50mm-lens stelde hem in staat om, onopgemerkt, het 'moment te vangen.'

Anderen belangrijke werken

Kodak-boxcamera
George Eastman Kodak
1888

No. 2 Boin Bronzette
Walter Dorwin Teague
voor Kodak 1930

Olympus Trip 35
Olympus Design Team
1968

"Fotografen met een Leica is als een lange, tedere kus... als een uur op de bank bij de psychoanalyticus."

HENRI CARTIER-BRESSON, FOTOGRAAF

